

Corrupció: per un contracte de servei públic

Avui per avui, pretendre escriure sobre la corrupció té un alt risc de caure en el sac de les bones intencions. I això, tenint en compte les notícies que dia rere dia omplen les pantalles, les pàgines i les freqüències dels mitjans de comunicació, ja no tan sols topa amb una ciutadania desencantada, frustrada o desmoralitzada sinó [indignada](#) i enrabiada. I amb motius.

Podrien enumerar-se mesures i més mesures. Com la imprescindible llei de transparència i accés a la informació. Una llei de la que no només no disposem encara a Catalunya sinó tampoc a Espanya. I aquest és un "mèrit" que, dels 47 països pertanyents al Consell d'Europa, tenim l'honor de compartir amb Andorra, Xipre, Malta, Mònaco, Luxemburg i San Marino. No calen més explicacions, crec. És cert: existeixen projectes en tramitació; però la tardança i la lentitud exasperant amb la que ens hem permès d'abordar aquests debats els ha desgastat ja abans de néixer. Arribarem a temps? Serem prou agosarats per no abordar aquests debats a la defensiva? Serem prou conscients de les inèrcies en la cultura política i pública per poder establir un imprescindible règim sancionador? Serem prou valents per admetre que arribats a aquest punt, cap organisme o institució pública o que percebi fons públics pot quedar al marge de les seves obligacions? No hi ha alternativa possible. Cap.

Podríem parlar també de la urgent modificació del sistema de finançament dels partits polítics sobretot des del punt de vista del seu control (i de la visualització d'aquest control). No és excusa afirmar que ja existeixen mecanismes suficients quan els informes del Tribunal de Comptes s'emeten i es publiquen amb 5 anys de retard.

O podríem abordar també un dels problemes que jauen a la base del descrèdit de les nostres institucions: la llunyania dels ciutadans respecte els seus representants públics a causa del desconeixement no només de la seva activitat del dia a dia, sinó també del grau de compliment dels seus compromisos polítics i el que és més greu, fins i tot de la seva identitat.

Parlo de la [lleï electoral](#), una "estructura d'estat" que, tot i dependre només de les pròpies institucions catalanes, hem estat incapaços de construir en 32 anys de democràcia i d'autogovern, pel càlculs curt-terministes de caràcter electoral.

S'ha esgotat el temps. I la credibilitat. O entenem que aquesta és una tasca que hem d'entomar ara -sense més demora, sense més discursos- i tots els actors afectats, o les esclètxes acabaran per fer caure el pesat edifici de la democràcia. La ciutadania no només pot participar sinó que hauria de fer-ho. Iniciatives com la presentada per [Change.org](#), a la que he donat suport, reclamant la transparència als partits polítics també són imprescindibles.

Ens cal, en definitiva, un nou contracte de servei públic, una proposta que permeti recuperar la confiança perduda amb les institucions i els representants públics. Un contracte que incorpori compromisos de transparència econòmica personal i col·lectiva, compromisos de qualitat en l'exercici de l'alta funció assignada als nostres representants i compromisos d'exemplaritat en l'activitat política i pública. I sobretot: mecanismes de control i de sanció efectius que acabin amb la imatge d'impunitat.

No és hora de contenció, sinó de radicalitat. No és hora d'estar a la defensiva, sinó de ser valents. No és hora de negar la magnitud del problema sinó de reconèixer-la bé per encertar les mesures. No és hora de seguir aplicant un estàndard d'exigència diferent en funció de si ens afecta a "nosaltres" o als "altres". No és hora de protegir-se darrera el principi - indiscutible, és clar- de la presumpció d'innocència, sinó de confessar i depurar responsabilitats. Aquesta és l'única cosa creïble i decent que pot fer un responsable polític vinculat directa o indirectament a casos de corrupció. La resta són *parole, parole, parole...*